

Sygn. akt II K 846/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Edyta Cieliszak

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

w obecności prokuratora--

po rozpoznaniu dnia 23 marca 2017 roku i 22 czerwca 2017 roku sprawy J. P. s. R. i A. z domu Ś. ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

I- w dniu 28 września 2016 roku w miejscowości A., gm. A., woj. (...) znieważył funkcjonariuszy Policji z Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierżanta K. K. i starszą sierżant E. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec nich słów wulgarnych oraz opluł sierżanta K. K. w twarz

tj. o czyn z art. 226§ 1 kk

II- w dniu 28 września 2016 roku w miejscowości A., gm. A., woj. (...) stosował przemoc wobec umundurowanych funkcjonariuszy Policji z Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierżanta K. K. i starszą sierżant E. Z. czym zmuszał ich do zaniechania prawnej czynności służbowej podjętej wobec niego w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia w ten sposób, że aby uniknąć ukarania w celu uniemożliwienia obezwładnienia przez policjantów odpychał ich, machał rękoma w ich kierunku.

tj. o czyn z art. 224§ 2 kk

III- w dniu 28 września 2016 roku w miejscowości A., gm. A., woj. (...) naruszył nietykalność funkcjonariuszy Policji z Komendy Powiatowej Policji w Ł. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, iż ugryzł w prawe przedramię sierżanta K. K. powodując u niego obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka i wybroczyn krwawych na prawym przedramieniu, które naruszyły czynności narządu ciała wymienionego na okres poniżej siedmiu dni, oraz zadawał uderzenia starszej sierżant E. Z. skutkujące obrażeniami ciała w postaci urazu skrętnego prawej ręki z obrzękiem i ograniczeniem bólowym ruchów w zakresie III palca, które naruszyły czynności narządu ciała wymienionej na okres poniżej siedmiu dni.

tj. o czyn z art. 222§ 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

orzeka:

J. P. uznaje za winnego czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 226 § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę grzywny w ilości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych; w ramach czynu zarzucanych oskarżonemu w pkt II i III aktu oskarżenia J. P. uznaje za winnego tego, że w dniu 28 września 2016 roku w A., gm. A., woj. (...) stosował przemoc wobec umundurowanych funkcjonariuszy policji z Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierżanta K. K. i st. S. E. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych i w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnych czynności służbowych podjętych wobec niego w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia polegającą na odpychaniu funkcjonariuszy, wymachiwaniu rękami w ich kierunku, stawianiu oporu biernego przy umieszczaniu w radiowozie, ugryzieniu w prawe przedramię sierżanta K. K., na skutek czego K. K. doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka

i wybroczyn krwawych na prawym przedramieniu a E. Z. obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego prawej ręki z obrzękiem i ograniczeniem bólowym ruchów w zakresie III palca, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ich ciała na okres poniżej 7 dni tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 222 §1 kk w zb. z art. 224§2 kk w zb. z art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i za czyn ten na podstawie wyżej wskazanych artykułów przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 224§2 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 37a kk wymierza mu karę grzywny w ilości 150(stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20(dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 85§1 i 2 kk i art. 86§1 i 2 kk orzeczone kary grzywny łączy i orzeka wobec oskarżonego karę łączną grzywny w ilości 200(dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20(dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 63§1 kk zalicza na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania oskarżonego w dniu 28 września 2016 roku od godziny 13. 40 do godziny 17. 20; na podstawie art. 46 §2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych K. K. i E. Z. nawiazki w kwocie po 1000 (tysiąc) złotych na rzecz każdego z nich; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 619, 92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) tytułem sprawowanej przez nią obrony z urzędu; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400(czteryście) złotych tytułem opłaty, zwalnia go od ponoszenia wydatków obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 846/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. jest mieszkańcem miejscowości K. w gminie S.. Prowadzi on działalność gospodarczą, która stanowi źródło jego dochodu. Wymieniony jest kawalerem i mieszka z matką.

W dniu 28 września 2016 roku funkcjonariusze (...) w Ł. st. sierż. E. B. i sierż. K. K. pełnili służbę na terenie miejscowości A.. Około godziny 13.25 w trakcie patrolowania ulicy (...) wymienieni zauważyli pojazd typu bus marki I. (...) o nr rej. (...), który był zaparkowany na skrzyżowaniu. Z uwagi na fakt, iż samochód pozostawiono w miejscu niedozwolonym, zaś w pojeździe nie było kierującego funkcjonariusze Policji podjęli czynności mające na celu ustalenie właściciela auta. Po kilku minutach do samochodu podszedł mężczyzna i oświadczył, iż przedmiotowy pojazd jest jego własnością. Po wylegitymowaniu wymienionego okazało się, iż właścicielem i kierującym pojazdu był J. P.. Funkcjonariusz Policji E. B. poinformowała w/w, iż pozostawiając pojazd w tym miejscu popełnił wykroczenie drogowe polegające na naruszeniu zakazu zatrzymania na skrzyżowaniu i za czyn ten zaproponowała mu mandat karny w wysokości 300 złotych, informując jednocześnie, iż za powyższe naruszenie przepisów prawa o ruchu drogowym system naliczy 1 pkt karny. Wówczas J. P. oświadczył, że mandatu nie przyjmuje i zażądał zwrotu dokumentów, bo w przeciwnym razie odjedzie bez nich. Następnie udał się do pojazdu próbując odjechać z miejsca kontroli drogowej. S.. K. K. udał się za kontrolowanym i poinformował go, iż nie może odjechać dopóki nie zostaną zakończone czynności związane z popełnionym przez niego wykroczeniem. J. P. nie wykonywał jednak poleceń funkcjonariuszy Policji i oddalił się od radiowozu, po czym wszedł do pobliskiego salonu fryzjerskiego. Funkcjonariusze Policji udali się za wymienionym celem wezwania go, aby udał się do radiowozu i umożliwił wykonanie dalszych czynności, tj. wystawienie wezwania do zgłoszenia się do miejscowej jednostki Policji celem złożenia wyjaśnień w przedmiotowej sprawie wobec skorzystania przez niego z prawa do odmowy przyjęcia mandatu karnego. J. P. lekceważąc polecenia funkcjonariuszy Policji udał się do swego samochodu, żądając przywiezienia mu dokumentów do miejsca zamieszkania, po czym wsiadł do auta zamierzając odjechać. Policjanci udali się za wymienionym zakazując mu jazdy i polecając, aby udał się z nimi do radiowozu oraz pouczając, iż w przypadku oporu zostaną użyte wobec niego środki przymusu bezpośredniego. J. P. stał się agresywny i wulgarny nie reagował na polecenia funkcjonariuszy. W pewnym momencie gwałtownie otworzył drzwi swego auta odpychając nimi stojących w pobliżu policjantów. Po wyjściu z samochodu wymieniony machał rękami w kierunku funkcjonariuszy i wyzywał ich słowami wulgarnymi. Z uwagi na postawę J. P. policjanci kolejny raz wydali mu polecenie wejścia do radiowozu, jednak wymieniony nie wykonał tego polecenia, tylko odwrócił się w kierunku sierż. K. K. i opluł go w twarz. Kilkakrotnie funkcjonariusze Policji wzywali kierującego do zachowania zgodnego z prawem, ostrzegając go, że jeśli się

nie uspokoi, to zostaną użyte środki przymusu bezpośredniego. J. P. nie reagował jednak na słowa policjantów i stawał opór, nie chciał wejść do radiowozu, dlatego funkcjonariusze Policji użyli wobec niego chwytów obezwładniających celem umieszczenia go w pojeździe policyjnym. J. P. próbował uniemożliwić policjantom umieszczenie go w radiowozie, wyrywał się, machał rękami, w pewnym momencie ugryzł K. K. w prawe przedramię. Ponadto w trakcie umieszczania J. P. w radiowozie z uwagi na fakt, iż cały czas stawał on opór szarpiąc się i wyrywając E. B. doznała urazu prawej ręki, która była przyciskana przez J. P., kiedy funkcjonariuszka trzymała go za plecy uniemożliwiając mu wyjście z radiowozu. Mimo zachowania w/w policjantom udało się umieścić go w radiowozie. Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze z KP w A., którzy zabrali zatrzymanego do miejscowej jednostki Policji celem wykonania z jego udziałem dalszych czynności w związku z zaistniałym zdarzeniem. J. P. został zatrzymany w dniu 28 września 2016 roku o godzinie 13.40, zaś po wykonaniu czynności procesowych z jego udziałem w KP w A. został on zwolniony jeszcze tego samego dnia o godzinie 17.20.

W związku z zaistniałym zdarzeniem wszczęte zostało dochodzenie w sprawie o przestępstwa z art. 226 § 1 kk, 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk. Z uwagi na fakt, iż działania podjęte przez J. P. podczas umieszczania go przez funkcjonariuszy Policji spowodowały doznanie obrażeń ciała przez funkcjonariuszy Policji E. B. i K. K. w toku postępowania przygotowawczego wywołano opinię biegłego w tym zakresie, który stwierdził, iż w następstwie przedmiotowego zdarzenia z dnia 28 września 2016 roku E. Z. doznała urazu skrętnego prawej ręki z obrzękiem i ograniczeniem bólowym ruchów w zakresie III palca, zaś K. K. doznał otarcia naskórka i wybroczyn krwawych na prawym przedramieniu. Biegły ocenił, iż opisane wyżej obrażenia ciała spowodowały rozstrój zdrowia lub naruszenie czynności narządu ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni. Przedmiotowe dochodzenie zakończyło się skierowaniem do Sądu aktu oskarżenia przeciwko J. P., którego oskarżono o to, że:

I. w dniu 28 września 2016 roku w miejscowości A., gm. A., woj. (...) znieważył funkcjonariuszy Policji z Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierżanta K. K. i starszą sierżant E. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec nich słów wulgarnych oraz opluł sierżanta K. K. w twarz, tj. o czyn z art. 226 § 1 kk;

II. w dniu 28 września 2016 roku w miejscowości A., gm. A., woj. (...) stosował przemoc wobec umundurowanych funkcjonariuszy Policji z Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierżanta K. K. i starszą sierżant E. Z. czym zmuszał ich do zaniechania prawnej czynności służbowej podjętej wobec niego w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia w ten sposób, że aby uniknąć ukarania w celu uniemożliwienia obezwładnienia przez policjantów odpychał ich, machał rękoma w ich kierunku, tj. o czyn z art. 224 § 2 kk;

III. w dniu 28 września 2016 roku w miejscowości A., gm. A., woj. (...) naruszył nietykalność funkcjonariuszy Policji z Komendy Powiatowej Policji w Ł. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, iż ugryzł w prawe przedramię sierżanta K. K. powodując u niego obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka i wybroczyn krwawych na prawym przedramieniu, które naruszyły czynności narządu ciała wymienionego na okres poniżej siedmiu dni, oraz zadawał uderzenia starszej sierżant E. Z. skutkujące obrażeniami ciała w postaci urazu skrętnego prawej ręki z obrzękiem i ograniczeniem bólowym ruchów w zakresie III palca, które naruszyły czynności narządu ciała wymienionej na okres poniżej siedmiu dni, tj. o czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

W związku z zaistniałym zdarzeniem J. P. złożył w Prokuraturze Rejonowej w Łukowie zawiadomienie w sprawie mającego miejsce w dniu 28 września 2016 roku w A. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy KPP w Ł. st. sierż. E. B. i sierż. K. K. poprzez zmuszenie, pobicie i następnie bezpodstawne zatrzymanie J. P. w związku z przeprowadzoną kontrolą drogową, czym działano na jego szkodę. Prokurator Rejonowy w Łukowie nie znalazł podstaw do wszczęcia postępowania karnego w przedmiotowej sprawie i postanowieniem z dnia 27 października 2016 roku omówił wszczęcia śledztwa wobec stwierdzenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego. Na skutek zażalenia wniesionego przez J. P. przedmiotowa sprawa stała się przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego w Łukowie, który postanowieniem z dnia 21 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt II Kp 416/16 utrzymał w mocy powyższe rozstrzygnięcie o odmowie wszczęcia śledztwa w tej sprawie wobec uznania, iż zachowanie funkcjonariuszy Policji,

którzy w związku z ujawnionym wykroczeniem podjęli czynności zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym było właściwe, nie przekroczyli oni przysługujących im uprawnień i nie wypełnili znamion przestępstwa, o którym mowa w art. 231 § 1 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiału dowodowego w postaci: wyjaśnień oskarżonego J. P. – k. 19v, 39, 43, zeznań świadków: E. B. – k. 2v, 82v-84v, K. K. – k. 84v-85, a ponadto na podstawie takich dowodów jak: informacja o przestępstwie – k. 1, dokumentacja medyczna – k. 21, informacja o karalności – k. 26, zaświadczenie o stanie majątkowym – k. 27, dane osobopoznawcze – k. 29, opinia sądowo-lekarska – k. 30, opinia sądowo-lekarska dot. K. K. – k. 54, pismo oskarżonego – k. 66-67, zaświadczenie lekarskie – k. 68, opinia uzupełniająca odnośnie kategorii obrażeń ciała E. B. i K. K. – k. 99-100, odpis postanowienia ze sprawy SR w Łukowie o sygn. akt II Kp 416/16 – k. 111.

Oskarżony **J. P.** w toku postępowania przygotowawczego nie przyznawał się do dokonania zarzucanego mu czynu. Podczas każdego z trzech przesłuchań przeprowadzonych w toku dochodzenia odmawiał nie tylko składania wyjaśnień, ale również podania do protokołu czynności danych dotyczących jego osoby, jak również złożenia podpisu na protokołach przesłuchania wskazując, iż nie rozumie stawianych mu zarzutów, a wszystko to kłamstwa pod jego adresem. Podczas trzeciego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 27 listopada 2016 roku stwierdził, iż on nikogo nie pobił, tylko został pobity.

W postępowaniu sądowym oskarżony J. P. nie wykazał zainteresowania przedmiotową sprawą i na żadną z rozpraw nie stawiał się, dlatego Sąd rozpoznał sprawę pod nieobecność wymienionego oskarżonego, uznając jego obecność za nieobowiązkową.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego J. P., w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów i stwierdził, że „to wszystko kłamstwa”, a on nie rozumie zarzutów, które zostały mu postawione, nie są w ocenie Sądu wiarygodne i nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie. Postawa oskarżonego, który odmówił składania wyjaśnień, a jednocześnie negował stawiane mu zarzuty twierdząc, iż są one nieprawdziwe stanowi jedynie linię obrony przyjętą przez oskarżonego podobnie, jak podane przez niego stwierdzenie podczas przesłuchania przeprowadzonego w toku dochodzenia w dniu 27 listopada 2016 roku, iż „on nikogo nie pobił, tylko sam został pobity”. Zauważyć bowiem należy, że zarzut, iż został pobity w trakcie przeprowadzonych czynności oskarżony podniósł dopiero w trakcie trzeciego przesłuchania, podczas dwóch poprzednich w dniu zdarzenia – 28 września 2016 roku oraz 3 listopada 2016 roku nawet nie wspominał o tych okolicznościach. Ponadto zaświadczenie lekarskie o rzekomo doznanych wówczas obrażeniach ciała przedstawił on dopiero w dniu 26 stycznia 2017 roku. Z dokumentu tego wynika, iż oskarżony był badany przez lekarza w dniu 30 września 2016 roku i wówczas podał, że został on pobity w dniu 28 września 2016 roku w A. przez dwóch znanych sprawców, przez których był uderzany dłońmi i kopany oraz doznał urazu głowy i tułowia, a nadto stwierdzono wówczas u niego obrzęk okolicy nosa, otarcia naskórka, niewielki obrzęk okolicy skroniowej prawej, głębokie otarcie naskórka w okolicy dolnej karku oraz rozległy wylew krwawy podskórny w okolicy podbojczykowej lewej klatki piersiowej. W przedmiotowym zaświadczeniu nie ma żadnej wzmianki odnośnie tego, iż obrażenia ciała powstały u J. P. w czasie czynności wykonywanych z jego udziałem przez policjantów. Zastanawiającym jest, dlaczego w czasie przedmiotowego badania lekarskiego w dniu 30 września 2016 roku J. P. nie podał, kim byli sprawcy pobicia skoro stwierdził, że byli to znani mu sprawcy, zaś w piśmie złożonym do akt w trakcie postępowania sądowego podnosił, iż obrażenia te powstały w wyniku zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy, ponieważ został on pobity przez policjantów „w zemście” za to, że nie chciał podpisać mandatu. Zaświadczenie lekarskie przedstawione przez J. P. nie stanowi w ocenie Sądu dowodu potwierdzającego wskazywane przez niego okoliczności, bowiem jego treść nie pozwala na ustalenie związku ze zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszej sprawy.

Powyższe okoliczności wynikające z linii obrony przyjętej przez oskarżonego, które miały przemawiać na niekorzyść funkcjonariuszy Policji i przedstawić oskarżonego jako ofiarę działań policjantów nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonych dowodach w niniejszym postępowaniu. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach nie wynika, aby

J. P. w chwili zatrzymania miał jakiegokolwiek widoczne obrażenia lub uskarżał się na jakieś dolegliwości, które to okoliczności, gdyby zaistniały zostałyby odnotowane w protokole zatrzymania wymienionego. Zwłaszcza, że obrażenia twarzy opisane w przedmiotowym zaświadczeniu lekarskim nie mogły zostać niezauważone. Ponadto funkcjonariusze Policji E. B. i K. K. zeznali, że J. P. w chwili zatrzymania nie posiadał żadnych widocznych obrażeń ciała. Tak więc relacji oskarżonego przeczą pozostałe dowody zebrane w toku przedmiotowego postępowania w postaci dokumentacji sporządzonej w dniu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji w postaci notatki służbowej oraz protokołu zatrzymania oskarżonego, a także zeznania E. B. i K. K. wykonujących w czasie ustalanych zdarzeń czynności służbowe w związku z ujawnieniem wykroczenia, które popełnił oskarżony pozostawiając swój pojazd w miejscu objętym zakazem, o którym mowa w art. 49 ust. 1 pkt 1 prawa o ruchu drogowym, tj. na skrzyżowaniu.

Treść zeznań funkcjonariuszy Policji E. B. i K. K. występujących w sprawie w charakterze świadków świadczy w ocenie Sądu o braku osobistego, emocjonalnego stosunku do sprawy, który mógłby warunkować brak obiektywizmu w przedstawianiu relacjonowanych wydarzeń. Zeznania wymienionych korespondują przy tym ze sobą, oddając te same zachowania J. P., w tym analogiczne słowa wypowiedziane do nich przez wymienionego. Z przedmiotowych relacji bezspornie wynika, iż wypowiedzi oskarżonego były to słowa wulgarne kierowane pod ich adresem. Na podstawie zeznań tych świadków nie sposób również inaczej ocenić zachowania J. P. niż jako agresywne, wulgarne i związane ze zmuszeniem funkcjonariuszy do zaniechania czynności służbowej podjętych w związku z ujawnieniem wykroczenia, a następnie zatrzymania go i stawianiem oporu przy umieszczaniu go w radiowozie. Zarówno E. B., jak i K. K. zbieżnie podali, iż oskarżony zdenerwował się i stał się wulgarny, kiedy został poinformowany o tym, iż popełnił on wykroczenie drogowe, za które zaproponowano mu mandat karny w wysokości 300 złotych i poinformowano o nałożeniu 1 pkt karnego. Z relacji świadków wynikało, iż wymieniony nie reagował na ich polecenia, oddalał się z miejsca kontroli drogowej, uniemożliwiał przeprowadzenie czynności związanych z ujawnionym wykroczeniem. Funkcjonariusze Policji zeznali, że agresja oskarżonego wzrosła, kiedy nie pozwolili mu odjechać z miejsca zdarzenia i polecili, aby wszedł do radiowozu. Wówczas to J. P. wyzwał ich wulgarnie i opluł w twarz K. K., a także wymachiwał w ich kierunku rękami. Policjanci podali, że takie zachowanie wymienionego zmusiło ich do użycia chwytów obezwładniających celem umieszczenia go w radiowozie siłą, bowiem dobrowolnie nie chciał on tego uczynić. Świadkowie ci niezmiennie w toku całego postępowania podnosili, że w trakcie umieszczania J. P. w radiowozie stawiał on opór, szarpał się, odpychał ich i w pewnym momencie ugryzł sierż. K. K. w prawe przedramię. E. B. zeznała natomiast, że podczas próby umieszczenia oskarżonego w samochodzie policyjnym doznała urazu ręki, bowiem wymieniony „rzucił się”, machał rękami i w momencie, kiedy przytrzymała go za plecy, aby nie wyszedł z radiowozu, przycisnął jej rękę swoim ciężarem do siedzenia lub drzwi samochodu. Wymieniona podała, że nie potrafi dokładnie określić, który był to element pojazdu z uwagi na dynamiczny przebieg zdarzenia, zaś dotkliwy ból ręki poczuła po zamknięciu drzwi radiowozu, kiedy już udało im się umieścić tam J. P.. Świadek ta podała, że K. K. pokazywał jej bezpośrednio po zdarzeniu obrażenia na prawym przedramieniu, które powstały po ugryzieniu go przez oskarżonego. Funkcjonariusze Policji zeznali, że w związku z doznanymi obrażeniami udzielona im została pomoc medyczna. Powyższe potwierdza dokumentacja medyczna w postaci kart informacyjnych Szpitalnego Oddziału Ratunkowego SP ZOZ w Ł., z których wynika, iż K. K. na skutek ugryzienia przez ubranie przez zatrzymanego mężczyznę doznał w obrębie 1/3 dalszej przedramienia prawego powierzchownego otarcia naskórka, przekrwienia i wybroczyn krwistych podskórnych na powierzchni o wymiarach 6 cm. x 4 cm., bez uszkodzenia ciągłości skóry. Natomiast E. B. w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznała urazu skrętnego nadgarstka prawego i ręki prawej. Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu zasługują na wiarę zeznania K. K. i E. B., którzy w sposób szczerzy i wyczerpujący opisali okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Wymienieni nie mieli żadnych podstaw do tego, aby obciążać swą relacją oskarżonego. Podali oni fakty, które rzeczywiście miały miejsce, dążąc do uczciwego wyjaśnienia przedmiotowej sprawy. Brak jest dowodów przeciwnych, które mogłyby podważyć ich wersję, z której wynika jednoznacznie, spójnie i logicznie, iż wykonując zgodnie z przepisami i przysługującymi im uprawnieniami czynności służbowe związane z ujawnieniem wykroczenia drogowego, które popełnił oskarżony, stali się oni ofiarami jego wulgarnego i agresywnego zachowania. Relacja wymienionych niezmienna w toku całego postępowania znajduje potwierdzenie w dokumentacji sporządzonej przez nich w dniu zdarzenia znajdującej się w aktach sprawy oraz w dokumentacji medycznej odnośnie doznanych przez nich obrażeń ciała na skutek działań podjętych przez J. P..

W zakresie tej ostatniej kwestii w toku dochodzenia została wywołana opinia lekarza medycyny sądowej biegłego Sądu Okręgowego w Lublinie S. N., który stwierdził, iż w następstwie omawianego zdarzenia w dniu 28 września 2016 roku E. Z. doznała urazu skrętnego prawej ręki z obrzękiem i ograniczeniem bólowym ruchów w zakresie III palca, zaś K. K. doznał otarcia naskórka i wybroczyn krwawych na prawym przedramieniu. Biegły ocenił, iż brak jest podstaw do przyjęcia, aby w/w obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia lub naruszenie czynności narządu ciała na czas dłuższy od 7 dni i zaopiniował, iż wyczerpują one dyspozycję art. 157 § 2 kk. W opinii uzupełniającej sporządzonej w toku postępowania sądowego biegły podtrzymując swe ustalenia sprecyzował, iż opinię wydał w oparciu o dokumentację medyczną sporządzoną w dniu zdarzenia po przeprowadzeniu badań pokrzywdzonych, zaś obrażenia stwierdzone u wymienionych spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała, brak jest jednak podstaw do przyjęcia aby trwały one dłużej od siedmiu dni. W ocenie Sądu omówione wyżej opinie stanowią obiektywne i wiarygodny dowód w sprawie, zostały one wydane w oparciu o wiedzę fachową i brak jest podstaw, aby kwestionować zawarte w nich ustalenia. Biegły w sposób precyzyjny i jednoznaczny dokonał kwalifikacji obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonych.

Opierając się zatem na powyższych ustaleniach Sąd uznał oskarżonego J. P. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt I aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 226 § 1 kk polegającego na znieważeniu funkcjonariuszy Policji podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych i wymierzył oskarżonemu za ten czyn karę grzywny w ilości sześćdziesięciu stawek dziennych na podstawie art. 33 § 3 kk ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dwadzieścia złotych. Natomiast w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt II i III aktu oskarżenia Sąd dokonał zmiany ich kwalifikacji prawnej skutkującej modyfikacją opisu tych czynów, uznając J. P. w ramach tych czynów za winnego tego, że w dniu 28 września 2016 roku w A., gm. A., woj. (...) stosował przemoc wobec umundurowanych funkcjonariuszy Policji z Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierż. K. K. i st. sierż. E. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych i w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnych czynności służbowych podjętych wobec niego w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia polegającą na odpychaniu funkcjonariuszy, wymachiwaniu rękami w ich kierunku, stawianiu oporu biernego przy umieszczaniu w radiowozie, ugryzieniu w prawe przedramię sierżanta K. K., na skutek czego K. K. doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka i wybroczyn krwawych na prawym przedramieniu a E. Z. obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego prawej ręki z obrzękiem i ograniczeniem bólowym ruchów w zakresie III palca, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ich ciała na okres poniżej 7 dni, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 222 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Powyższej modyfikacji Sąd dokonał w oparciu o poczynione ustalenia, iż działanie oskarżonego polegające na ugryzieniu w prawe przedramię sierż. K. K. i odpychanie, szarpanie oraz stawianie oporu podczas umieszczania go w radiowozie, które spowodowało obrażenia ciała u E. Z. niewątpliwie stanowiło naruszenie nietykalności funkcjonariuszy Policji, o którym mowa w art. 222 § 1 kk, a jednocześnie stanowiło przemoc zmierzającą do zmuszenia funkcjonariuszy do zaniechania prawnej czynności służbowej podjętej wobec J. P. w związku z podejrzeniem popełnienia przez niego wykroczenia drogowego. Tak więc działanie sprawcy polegające na zastosowaniu przemocy wiążącej się z naruszeniem nietykalności cielesnej funkcjonariusza Policji realizuje w omawianym przypadku jednocześnie znamiona przestępstwa określonego w art. 222 § 1 kk oraz w art. 224 § 2 kk i stanowi jedno przestępstwo kwalifikowane z obydwu tych przepisów pozostających w zbiegu kumulatywnym. (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 1990 r., WR 47/90, OSNKW 1991, nr 1-3, poz. 7; wyrok SA w Lublinie z dnia 13 stycznia 2000 r., II AKa 225/99, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 10, poz. 21, wyrok SA w Białymstoku z dnia 13 maja 2003 r., II AKa 122/03, OSA 2003, z. 11, poz. 108, wyrok SA w Katowicach z dnia 9 października 2003 r., II AKa 259/03, KZS 2004, z. 2, poz. 41).

Z uwagi zaś na fakt, iż skutek w przypadku omawianego czynu zabronionego nie ma charakteru fizycznego, a więc nie dotyczy zdrowia pokrzywdzonego należy przyjąć, że w sytuacji spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, jak ma to miejsce w omawianej sprawie właściwa jest kwalifikacja kumulatywna z uwzględnieniem odpowiedniego przepisu typizującego przestępstwo przeciwko zdrowiu. W opisywanym przypadku ustalono, iż doznane przez funkcjonariuszy Policji obrażenia spowodowały rozstrój ich zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na okres do dni siedmiu, tak więc kwalifikacja kumulatywna dotyczy przepisu z art. 157 § 2 kk.

Mając zatem na uwadze powyższe ustalenia Sąd na podstawie art. 222 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 37a kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości stu pięćdziesięciu stawek dziennych na podstawie art. 33 § 3 kk ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dwadzieścia złotych. Natomiast na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone kary grzywny połączył i orzekł wobec oskarżonego karę łączną grzywny w ilości dwustu stawek dziennych na podstawie art. 33 § 3 kk ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dwadzieścia złotych.

W ocenie nadto Sądu J. P. jako osoba dorosła i funkcjonująca w społeczeństwie przedmiotowych czynów dokonał ze świadomością przekroczenia zasad porządku prawnego, wśród których szacunek dla dóbr osobistych oraz nietykalności cielesnej i zdrowia innych osób są jednymi z podstawowych, także w kontekście zawodu osób pokrzywdzonych, tak jak w niniejszej sprawie.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd uwzględnił podjęcie działań wobec osób całkowicie obcych, nie prowokujących oskarżonego, a jedynie wykonujących swoje czynności służbowe i wypełniających obowiązki zawodowe. Zauważyć również należy, iż oskarżony, który dopuścił się wykroczenia drogowego ze złości z uwagi na grożące mu konsekwencje prawne niezgodnego z prawem zachowania w ruchu drogowym wyładował swe negatywne emocje na funkcjonariuszach Policji, którzy podjęli wobec niego działania w sposób właściwy, zgodny z prawem, w ramach ciężącego na nich obowiązku z mocy ustawy czuwania na porządkiem, bezpieczeństwem i przestrzeganiem przepisów prawa. W tej sytuacji jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność oskarżonego i działanie pod wpływem negatywnych emocji

W ocenie Sądu wymierzona kara grzywny we wskazanej wyżej wysokości będzie dla oskarżonego dotkliwą dolegliwością płynącą z przedmiotowego orzeczenia, która wdroży go do przestrzegania porządku prawnego i zapobiegnie popełnianiu podobnych występków w przyszłości, ale jednocześnie oskarżony, który osiąga dochody z prowadzonej działalności gospodarczej, będzie w stanie tak orzeczoną karę grzywny uiścić, zwłaszcza wobec określenia wysokości stawki dziennej na poziomie nieznacznie przewyższającym minimalną kwotę. Na poczet kary grzywny na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 28 września 2016 roku od godziny 13.40 do godziny 17.20. Natomiast na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd orzekł ponadto od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych K. K. i E. Z. nawiązki w kwocie po tysiąc złotych na rzecz każdego z nich. Wydając powyższe orzeczenie w zakresie nawiązki Sąd miał na uwadze fakt, iż niewątpliwe działanie oskarżonego doprowadziło do rozstroju zdrowia pokrzywdzonych w opisanym w wyroku zakresie, a nadto wyrządziło krzywdę moralną wymienionym, której wysokości nie da się określić kwotowo, bowiem w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie sposób ustalić zakresu doznanej krzywdy i nie sposób określić w wymiarze materialnym faktu znieważenia funkcjonariuszy Policji oraz naruszenia ich nietykalności fizycznej podczas wykonywania przez nich obowiązków służbowych. Sąd uznał, że nawiązka we wskazanej wyżej wysokości będzie stosowną rekompensatą mając na uwadze całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy.

Tak ukształtowane orzeczenie o odpowiedzialności karnej uwzględnia w ocenie Sądu stopień winy oskarżonego J. P. i społecznej szkodliwości jego czynów, spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 kk).

Z uwagi na wykonywanie względem oskarżonego J. P. obrony z urzędu Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze – Dz. U. z 2015 roku, poz. 615 z późn. zm.) zasądził stosowną kwotę tytułem wynagrodzenia na rzecz uprawnionego podmiotu, ustalając jej wielkość na podstawie § 4 ust. 1 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).

Uwzględniając zaś ponownie sytuację majątkową J. P., który osiąga jedynie niewielkie dochody, Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego część kosztów sądowych, które to w ocenie Sądu oskarżony może ponieść bez nadmiernej uciążliwości, a mianowicie koszty sądowe w zakresie opłaty, ustalając wielkość tej kwoty na 400 złotych w oparciu o art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49,

poz. 223 z późn. zm.). Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił zaś oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w zakresie wydatków obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.

POUCZENIE O UPRAWNIENIACH I OBOWIĄZKACH

Strona (w przypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie także pokrzywdzony) ma prawo do złożenia w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Oskarżony pozbawiony wolności, który nie ma obrońcy i - pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok - nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, ma prawo do złożenia wniosku o sporządzenia na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w terminie 7 dni od daty doręczenia mu wyroku.

Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie wskazując:

- 1) oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy;
- 2) oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo;
- 3) treść wniosku, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu oraz oznaczenie oskarżonego, gdy wniosek nie pochodzi od oskarżonego;
- 4) datę i podpis składającego pismo (za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu).

Wniosek złożony przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub którego braki formalne nie zostały uzupełnione w terminie przez wnoszącego nie zostanie przyjęty (art. 119, art. 422 § 1, § 2 i § 3)²⁾.

Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom przysługuje apelacja (art. 444).

Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 14 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem (art. 428 § 1, art. 445 § 1).

Apelację co do winy uważa się za wniesioną przeciwko całości wyroku, a apelację co do kary uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Natomiast apelację co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przepadku uważa się za wniesioną odpowiednio przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych albo o środkach kompensacyjnych albo o przepadku (art. 447 § 1-3).

W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4).

Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5).

Apelacja wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo niedopuszczalna z mocy ustawy nie zostanie przyjęta (art. 429 § 1).

Oskarżony ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy, a strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika. Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego pozbawionego wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba. Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika ponosi strona, która go ustanowiła (art. 6, art. 83 § 1, art. 87 § 1, art. 446 § 1, art. 620).

Jeśli strona nie ma obrońcy albo pełnomocnika z wyboru, może żądać, aby wyznaczono obrońcę albo pełnomocnika z urzędu, w tym w celu dokonania określonej czynności, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy albo pełnomocnika z wyboru bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Pełnomocnik z urzędu zostanie wówczas wyznaczony z listy pełnomocników. Wyznaczenie pełnomocnika z urzędu może zostać cofnięte, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono (art. 78 i art. 81a § 1 w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim oskarżonego, a udział pełnomocnika nie wyłącza osobistego działania w nim strony innej niż oskarżony (art. 86 § 2 w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Do biegu wskazanych powyżej terminów nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec tego terminu przypadnie na dzień uznany ustawowo za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i § 3). Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem wnioski o sporządzenie uzasadnienia na piśmie lub apelacja zostaną złożone bezpośrednio w sądzie albo:

1. nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej;
2. nadane w polskim urzędzie konsularnym;
3. złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej;
4. złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
5. złożone przez członka załogi polskiego statku morskiego kapitanowi statku (art. 124).

1) należy wybrać właściwy zwrot;

2) podane w nawiasach przepisy oznaczają odpowiednie artykuły ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, 2138 i 2261).